

VITÉZEK LAPJA

A VITÉZI REND
HIVATALOS
LAPJA

Hiszek egy Istenben, Hiszek egy hazában, Hiszek egy isteni örök igazságban, Hiszek Magyarország feltámadásában!

Vitézek Lapja XIII. évfolyam 1-2. szám. 2007. augusztus-szeptember

A kormányzóra emlékezve

A Vitézi Rend kegyeletes istentiszteletekkel emlékezett vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország kormányzója, a Vitézi Rend örökös főkapitánya halálának 50. évfordulójára. Február 10-én a Kelenföldi Református Egyház Magyar Advent templomában vitéz Koós Ottó főszéktartó emlékező beszédét, és Takaró Károly dandártábornok nyugállományú tábori püspök igehirdetését követően koszorúzásra került sor a templom bejáratánál elhelyezett emléktábláknál, melyek az alábbi eseményeket örökítik meg: Templomunk csarnokába bemenet a jobb oldalt elhelyezett márványtábla szövegezése a következő:

"Magyar Advent Temploma nevet visel ez a szent ház annak emlékére, hogy az ezeréves magyar haza legszomorúbb időszakában, az 1914-18 évi Világháború és gyászos emlékű forradalmak után az újonnan alakult nemzeti hadsereg dicsőséges fővezére: vitéz nagybányai Horthy Miklós a kelenföldi részen vonult be az elalélt nemzet fővárosába, hogy a magyar szíveknek adventi reménysugarat és megtérést hirdessen. - *"A nép, mely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot: akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttük."* Ésaías 9:2."

Koszorúzás az emléktábláknál

A baloldalon elhelyezett márványtábla szövege a következőket tartalmazza:

"Isten dicsőségére épült e templom vitéz nagybányai Horthy Miklós Magyarország kormány-

vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó

zójának fővédnöksége alatt. Az alapkö elhelyezése 1928. szeptember 30-án, Kormányzó Urunk jelenlétében, felszentelése 1930. november 16-án Dr. Ravasz László püspök igehirdetésével történt Sebestyén Andor lelkipásztorkodása és Dicsőfi Kálmán gondnoksága idejében, Medgyaszay István építőterveivel híveink áldozatos adományainak és a székesfőváros százezer pengős segítségével. Elhelyeztük ezeket a táblákat a magyar adventnek magyar karácsonyába derülő idejében, a Felvidék, a Kárpátalja és Erdély egy részének visszatérésekor."

Február 24-én a gödöllői Református templomban rendezett megemlékezésen Balogh Tamás tiszteletes igehirdetését követően vitéz Koós Ottó főszéktartó tartotta meg emlékező beszédét.

VITÉZAVATÁS 2007. 10. 06-ÁN A BUDAVÁRI MÁTYÁS-TEPLOMBAN

Beszéde végén javasolta, hogy arra a padra, ahol valamikor a Gödöllőn tartózkodó Kormányzó úr és családja hallgatta az ígéhirdetéseket, a Vitézi Rend egy emléktáblát szándékozik elhelyezni, melyhez kérte az egyházi szervek belegyezését. Az istentisztelet végén erre a padra helyezték el az emlékezés koszorúit.

vitéz Koós Ottó
megemlékező beszéde

Nagytiszteletű Püspök Úr! Tábornok Uram!
Tisztelt Emlékező Gyülekezet!
Tisztelt Vendégeink! Rendtársaim! Vitézek!

Tegnap volt 50 éve, hogy vitéz nagybányai Horthy Miklós altengernagy, Magyarország kormányzója, Rendünk alapítója és Örökös Főkapitánya Portugáliai száműzetésében visszaadta lelkét teremtőjének. Az én megtisztelő feladatom lett, hogy rendünk nevében, ma itt ebben a templomban méltassam, mely az ő védnöksége alatt épült 1928 és 30 között. Nem a politikusról, az államfőről akarok szólni, hanem a becsületben megőszült, jellemes, lovagias, bátor, vallásos, családját, hazáját, nemzetét hőn szerető, belső tartalommal rendelkező magyar emberről, egyet s mást elmondani, hogy láttuk mi, akik az akkori időkben az események részesei voltunk, az I. Világháború után. Ki is volt Ő valójában?

Köznemesi, kisbirtokos családban 5. gyermekként született Kenderesen 1868-ban. 14 éves korában jelentkezik a Császári és Királyi Tengerészeti Akadémiára, 612 jelentkező közül 42-öt vettek fel, és ezekből 27 lett 1886-ban tengerész kadéttá avatva. 14 évesen már 4 nyelven beszél. Ennek az iskolának a bejáratánál egy márványtábla volt, melyen ez állt:

"A KÖTELESSÉG AZ ÉLETNÉL IS FONTOSABB"

Ez a gondolat vezérelte egész életén át.

Tengerésztiszti szolgálata alatt körbe járta a földet és pályafutása végén már 8 nyelven beszél. Kiváló sportember, teniszez, vív, lovas, evez, atletizál, elve: "Ép testben ép lélek".

Művészetekben is jártas.

1895-ig hadihajókon teljesít szolgálatot, ezután a sok tapasztalattal rendelkező tisztet a Tengerészeti Műszaki Bizottsághoz vezénylik, ahol közelebbről megismerkedik a felsőbb szintű flottaépítés és fejlesztés műszaki kérdéseivel. A Tengerészeti Bizottság tagjaként hol az osztrák, hol a magyar parlamentben tolmácsol.

1909-ben Ferenc József szárnysegéde lesz 1914-ig, közben részt vesz a Balkán háborúban.

A szerbiai hadüzenet után hadihajóra való vezénylését kéri. Amikor a trónörökös, a későbbi IV. Károly búcsúkihallgatáson fogadja, a véleményét kéri. Kijelenti, hogy ebből világháború lesz. A trónörökös reménykedik a Szerbiára korlátozott háborúban. A kormányzó véleménye vált valóra.

Az I. Világháborús tevékenysége "röviden": a legszebben kitüntetett tengerésztiszt a Monarchiában.

Roosevelt későbbi amerikai elnököt, abban az időben tengerészeti államtitkárként Rómába küldték azzal a különleges feladattal, vegye rá az olaszokat, hogy aktívabban használják flottájukat. Ott a tárgyalások során az olasz tengerészeti miniszter elismerte, hogy az osztrák-magyar flotta sokkal gyengébb, mint az olasz, de a túloldalnak egy ördögösen vakmerő parancsnoka van, Horthy admirális, aki a legváratlanabb pillanatokban tör elő, és támad. Nem tehetjük ki flottánkat kockázatoknak. Roosevelt ezt így könyvelte el: "Ez volt az első diplomáciai vereségem, és ezt Horthy admirálisnak köszönhetem"

Legnagyobb haditette a Novara parancsnokaként, az Otranto-i ütközet, amiért a Mária Terézia Renddel tüntetik ki. 1918 februárjában IV. Károly király az Osztrák-Magyar Flotta parancsnokává és ellentengernaggyá nevezi ki, ezzel megelőzött 11 rangban idősebb tengernagyot és 24 sorhajókapitányt, ami a tengerészetnél még nem fordult elő.

Ennek még az is különös jelentőséget ad, hogy egy alföldi magyar kálvinista, köznemes-középbirtokos fia veszi át az Osztrák-Magyar Monarchia egyik haderőnemének, a haditengerészetnek

a parancsnokságát, ugyanis elődei ebben a beosztásban mind osztrákok és arisztokraták voltak.

Horthy azonban hadművészeti, hadművelet elméleti, és gyakorlati tevékenységével hírnevet vívott ki magának. A német flotta parancsnoka mondta: "Most végre meg van az a férfiú, akire szükségünk van"

Hadd idézzem Milanesi olasz tengernagyot, aki így ír Horthyról: "Ővele összeütközni valami régmúlt idő lovagi ízét kölcsönözte a vállalkozásnak, majd folytatva: Biztosak voltunk abban, hogy olyan ellenfél áll velünk szemben, akit ha legyőzünk, rögtön kezet nyújtottunk volna neki.

Horthy a katona szemében fogalommá vált. Konek Emil altengernagy, egykori vezérkari főnöke így nyilatkozik: "Előzékeny, vidám egyéniség volt. Csak barátai voltak, ellenségei soha."

Parancsnoksága rövid ideig tartott, mert a király parancsára 1918 október 31-én a "VERESÉGET SOHA SEM SZENVEDETT FLOTTÁT" átadja a Szerb- Horvát- Szlovén Nemzeti Tanácsnak. Ezzel vége szakad tengerész életének, ami életeleme volt.

Bécsen, Budapesten keresztül hazamegy Kenderesre. Amit útközben észlel elszomorítja. Otthon bekapcsolódik a falu életébe, részt vesz a falugyűléseken. Egyik alkalommal elmentében utána szólnak: Horthy elvtárs itt hagyta a sétatobotodát."

A szegedi ellenforradalmi kormány megkeresi és felkéri, hogy vállaljon szerepet a kormányban. Azonban ez a belsőtartású, tekintélyt teremtő, de nem hatalomra vágyó katona egy hét haladékos kér. Nem akar politizálni, de bajtársai és tábornok társai is kéri, hogy vállalja.

Családját biztonságba helyezi, Ő pedig Szegeden jelentkezik a Károlyi Gyula kormányánál a következőképpen: "Nem hallgathatom a fű zúgását Kenderesen, mikor szerencsétlen hazám porban fekszik. Kemény lelki tusa után, de eljöttem. Vállalom. Parancsoljatok velem."

Talán egy kicsit többet szóltam előéletéről, de ezekkel is bizonyítani akarom, hogy nem egy éppen véletlenül ott lévő emberről van szó, ha-

nem oly személyről, aki már valamit letett a haza oltárára, és bizonyította vezetésre való alkalmasságát.

Hadügyminiszter lesz, majd megbízzák a Nemzeti Hadsereg megszervezésével, melynek élén bevonul Budapestre, és válaszbeszédében a Szent Gellért téren a következőket mondja: "A bűnös városba jöttem." (Hisz nem is olyan régen szűnt meg a Kun Béla féle rémuralom, amiben a gyilkosság hőstettnek számított, és 133 nap alatt több mint 650 ítélet nélküli akasztás és agyonlövés történt.)

A trianoni békeszerződést még alá sem írják, amikor 1920 március 1-jén a parlamentben kormányzóvá választják. 141 képviselőből 131 rá szavaz. A győztes hatalmak is mellette voltak, mert erős, határozott és a demokráciát tiszteletben tartó vezető akartak Magyarország élén látni. Ebben nem kellett csalódniuk, hisz egy olyan ország élére állt, mely 1541 óta nem volt önálló. A kiegyezés óta is a honvédelem, a külügy és a pénzügy közös volt a Monarchiában. Ennek ellenére ebből a porba sújtott országból munkatársaival, - mert munkatársait jól meg tudta választani - 1938-ra hazánkat a közép nagyságú európai országok élvonalába emelte.

Két király-visszatérési kísérletet hiúsított meg, mely ha sikerül, az az ország tragédiáját jelentette volna. A revízió gondolatával csak békésen foglalkozott. 1938-ban Hitler felszólította, hogy kössön szerződést vele a csehek ellen. A Kormányzó úr válaszáat idézem: "Ön egy új világháborúval áll szemben, és ezt el fogja veszíteni, mert nincs tengeri ereje." Mire Hitler elkezdett kiabálni, Ő felállt és arra kérte, ne felejtse el, ő egy ezeréves független államnak a vezetőjével beszél és ha nem részesül ennek megfelelő bánásmódban akkor távozik. Ezek után mindig tisztelettel tárgyalt vele, de ez az incidens mély gyűlöletet keltett vele szemben.

A Felvidék, Kárpátalja, Erdély békés visszatérésével sok elszakított területen élő magyar testvérünk foglalta imába nevét. 1939-ben a március 15-i díszelőadáson személyes fellépésével tett ártalmatlanná 3 nyilas tüntetőt úgy, hogy ezt nagyon kevesen vették észre.

A II. Világháborút igyekezett a legkevesebb véráldozattal befejezni, hisz két diktátor közé beékelődve, a nép egyiknek a győzelmét sem kívánta. Erre csak az amerikai nagykövetet idézhetem, akinek könyvét mindenkinek ajánlom,

"Magyarország akármilyen politikát folytatott volna a végeredmény ugyanaz lett volna."

Ma egy derék magyar emberre emlékezünk, akit a világ minden táján tisztelettel és nagyra becsüléssel emlegettek, akinek az Egyesült Államok elnöke 1937-ben is azt üzent: "Mi tegezzük tartsunk össze." Akkor, hogyne emlékeznénk mi is szeretettel, tisztelettel arra az emberre, aki tetteivel, magatartásával, példamutatásával erre rászolgált, és magánéletével is példát mutatott mindenkinek.

De ugyanakkor nem érdemelte meg azt a sort, amelyben része volt. Hazájától távol, idegentől támogatva élte utolsó napjait. Mint államfő, az igazságosság, a becsület éharcosa. 1919-ben a tulajdon-, és telekkönyvi lapjain ugyan az a szám szerepelt, mint 1944-ben. Tehát mi, akiknek legfőbb hadura volt, nekem 10 éves koromtól 29 éves koromig, és a jó Isten kegyelméből még a mai napot is megérhettem és elmondhatom, büszkék leszünk halálunkig, hogy az Ő parancsait teljesítettük. Mióta távozott, egy ország vár hozzá hasonló emberre!

Tisztelt Emlékezők! Kormányzó urunk halotti anyakönyvi kivonatába nyugodtan beírhatjuk, hogy a halál oka: "HONVÁGY". Az 1956-os események kudarcba fulladása után elvesztette minden reményét, hogy egyszer még magyar földre léphessen. Az 1993-as újratemetésén megmozdult az ország. A koszorúk sokasága között egy hatalmas babérkoszorú, széles világoskék szalaggal, rajta "A hálás zsidóság" felirat világosan bizonyít sok mindent.

Ezt a megemlékezést nem zárhatom mással, mint saját szavaival: "Gondolataim az Atlanti-óceán partjáról szüntelen hazaszállnak a Duna-Tisza partjaira, édes hazámba, melyet számunkra a világ legszebb tája sem pótolhat. Itt naponta látom a tengert, eredeti élethivatásom annyira kedvelt életemét, és gyönyörködhetem benne. Mély a tenger és végtelen. De mélyebb szeretetem, mely hazámhoz fűz, és végtelenebb vágyódásom, mely a magyar földre és a magyar nép körébe hazavonz."

Nekünk ma az a feladatunk, hogy imádkozzunk, és nem csak ma, ez után is, hogy adjon a jó Isten ennek a szegény, meggyötört országnak újra egy embert, aki megint kivezeti az országot a nyomorból és a zűrzavarból, hogy legalább az unokáink értsenek meg egy szebb magyar jövődőt.

Úgy legyen. Köszönöm, hogy meghallgattak!

Tudósítás az ónodi Vitézi Emlékmű avatásáról és Hősök Napja megünnepléséről

Az ónodi országgyűlés 300. évfordulója alkalmából rendezett emlékünneepség sorozat egyik részét képezte a 2007. május 26-án a Vitézi Rend és Ónod község önkormányzata által megtartott Vitézi Emlékmű avatása és a Hősök Napja megünneplése.

A Vitézi Rend Dr. vitéz Várhelyi András főkapitány vezetésével az alábbi küldöttséggel vett részt az ünnepségen: vitéz békei Koós Ottó főszéktartó, vitéz Gazsó János Budapest törzskapitánya, a Vitézi Rend díszalegysége, vitéz Dancs Zoltán B.A.Z. megye törzskapitánya és vitéz Timku Gizella vitézi hadnagy.

Képviseltette magát a Hagyományörző Nemzetőr Egyesület, a miskolci Nemzetőr Egyesület, és a miskolci Léway József Református Gimnázium cserkészcsapata.

Részt vettek az ünnepségen Ónod község polgárai és az önkormányzat vezető állománya, élükön Bacsó János polgármesterrel.

*

vitéz Drahos István központi székkapitány az ünnepség szervezője és levezetője, így köszöntötte a megjelenteket:

„Tisztelt ünneplő közönség!

Főtisztelendő Úr! Tisztelendő Úr!
Nagytiszteletű lelkipásztornő!
Polgármester Úr!

Szeretettel köszöntöm az itt megjelent földjeimet és minden kedves vendéget!

Jól hallották!...Igen! Földjeimet mondtam! Hisz magam is itt születtem, itt nőttem fel, itt váltam férfiúvá. 20 évesen hagytam el szülőföldemet, hogy egy hosszú út megtétele után ismét visszatérjek egy rövid időre. Boldog vagyok, hogy itt állhatok, ahol 53 évvel ezelőtt annyi éven át ministráltam!

Ugyanakkor szomorúság tölti el a szívem, mert azok, akikkel együtt ministráltam és gyerekkori barátaim voltak, már nem lehetnek itt!”

1.

Az ünnepség lebonyolítása színpompás és fel-emelő volt, méltó az 1937. június 13-án Ónod község határában megtartott vitézi táborozás emlékéhez, amelyet vitéz *Drahos István* így méltatott:

„A Vitézi Rend és Ónod község polgárai számára többszörösen is ünnep ez a mai nap. 70 évvel ezelőtt, 1937. június 13-án az ónodi országgyűlés 230. évfordulója tiszteletére a Vitézi Rend itt tartotta az első vitézi táborozását, amely hivatalosan a „Rákóczi-táborozás” nevet kapta.

Észak-Magyarország 7 vármegyéjéből mintegy 2000 vitéz és 3000 érdeklődő érkezett Ónod határára, a „Juliánna” erdőbe. Az ünnepség alkalmával 6 vitézt iktattak be vitézi telkükbe.

Ezen jeles évfordulóval egy időben ma ünnepeljük az ónodi országgyűlés 300. évfordulóját is

Az ünnep tiszteletére ma kerül felavatásra az ónodi vitézek emlékműve, amelyet a Vitézi Rend főkapitánya átad megőrzésre Ónod község polgármesterének.”

Az ünnepség a római katolikus templomban kezdődött és a Hősök Kertjében folytatódott. A harangok zúgása és az orgona hangjai mellett vonult be a Vitézi Rend küldöttsége a templomba.

A díszalegységet a zászlókkal és cserkészekkel vitéz Gázsó János törzskapitány vezette, mögöttük haladt a főkapitány és főszéktartó, őket követte a B.A.Z. megyei küldöttség. A templomi szertartás a Himnusz elénekülésével és a Hitvallás elmondásával kezdődött.

A szentmisét az elesett hősi halottak emlékére Galló József főtisztelendő úr celebrálta. A szentmisét követően Dr. Szabó Csaba, a megyei önkormányzat tanácsnoka az 1707-es ónodi országgyűlés jelentőségét méltatta és annak üzenetét változta a mai kor számára.

Ezután Petőfi Sándor „Tiszteljétek a közkatonákat” c. versét szavalta el Jáger Nikolett, az ónodi Lórántffy Zsuzsanna Általános Iskola 8.osztályos tanulója.

Az elesett hősökre vitéz békei Koós Ottó főszéktartó emlékezett (teljes szövege olvasható cikkünk folytatásaként).

2.

vitéz Drahos István az alábbiak szerint ismertette a főszéktartó úr életének azon szakaszát, amely méltóvá teszi őt az elesett hősi halottakra való emlékezésre:

„Aki most következik, 1938-ban elvégzi a Ludovika Akadémiát, 1941-ben az orosz fronton

harcol, 1942-ben sebesülten tér vissza, majd 1944-ben ismét az orosz fronton harcol, fogságba esik, 11 év orosz fogság után engedik haza, idehaza börtönbe zárják csak azért, mert katonai esküjéhez híven védte a hazáját.

Ki emlékezhetne tisztább szívvel az elesett hősökre, mint Ő, aki egy élő hős. Ő pedig nem más, mint vitéz békei Koós Ottó, volt magyar királyi százados, a Vitézi Rend főszéktartója.”

A Boldog Asszony Anyánk elénekülésével a templomban véget ért az ünnepi szertartás első része. Húsz perc szünet után a Vitézi Rend küldöttsége az egyházi és önkormányzati vezetőkkel, valamint az ünnepség résztvevőivel együtt bevonult a Hősök Kertjébe.

A Hősök Kertjében Dr. vitéz Várhelyi András a Vitézi Rend főkapitánya tartotta az ünnepi beszédet (teljes szövege olvasható cikkünk folytatásaként). Az ünnepi beszéde végén leleplezte a Vitézi Emlékművet, amelyen 6 ónodi illetőségű vitéz neve szerepel. Az emlékművet megszentelte a főtisztelendő úr és áldást mondott a református lelkipásztornő.

A főkapitány úr átadta Bacsó János, Ónod község polgármesterének a Vitézi Emlékmű kezeléséről és megőrzéséről szóló **Okiratot** és a Vitézi Rend köszönetét kifejező **Oklevelet**.

Ezt követően vitéz Drahos István ismertette az ónodi vitézek érdemeit, amelyek alapján kiérdemelték a vitézi címet, majd megkezdődött a koszorúzás.

Koszorút helyezett el a Vitézi Emlékműre:

Dr. vitéz Várhelyi András főkapitány és vitéz békei Koós Ottó főszéktartó,

Vida Miklós, Ónod község kulturális bizottság elnöke, vitéz Pongrácz Attila, a Hagyományörző Nemzetőr Egyesület titkára és Drahos Viktor, az Egyesület tagja, Gajdán Miklós nyá. ezredes (az emléktáblán olvasható hősi halált halt bátyja, vitéz Gajdán Lajos szakaszvezető emlékére).

3.

Az I. világháborús emlékművet megkoszorúzta: *vitéz Gazsó János, Budapest törzskapitánya, Bacsó János, Ónod község polgármestere, vitéz Dancs Zoltán, B.A.Z.megye törzskapitánya és vitéz Timku Gizella vitézi hadnagy.*

A II. világháborús emlékművet megkoszorúzta: *vitéz Csontos István és vitéz Kocsis Pál, a miskolci Nemzetőr Egyesület részéről, Sedinszky Imre, Ónod község alpolgármestere.*

Befejezésül a következőképpen köszönt el vitéz Drahos István:

„Tisztelt ünneplő közönség!

Örömmel vettem részt az ónodi vitézeket kutató munkában. Kötelességemnek tartottam, hogy szülőföldemet egy maradandó emlékhelyhez segítsen.

Hálás szívvel gondolok gyermek – és ifjú koromra, amikor számtalan március 15-én az I. világháborús emlékmű lépcsőjén állva szavaltam a Nemzeti Dalt.

Engedjék meg, hogy első sorát idézzem:

Talpra magyar, hí a haza!

Fülemben ez a 3 szó csengett mindig: hí a haza!

És ha hív, nekem mennem kell!

És én mentem és szolgáltam a Hazámat, és szolgálom most is – csak másként!

A Vitézi Rend és magam nevében megköszönöm valamennyi közreműködőnek és a közönségnek, hogy közreműködésükkel és jelenlétükkel emelték az ünnepség színvonalát! ...

Kívánok mindenkinek jó egészséget, magánéletükben sok sikert és boldogságot!”

A Szózat eléneklésével ért véget a Vitézi Emlékmű avatási- és Hősök Napja ünnepsége.

Az ünnepséget követő közös ebéden Bacsó János polgármester meleg szavakkal megköszönte a főkapitány úrnak a Vitézi Rend által kezdeményezett és az önkormányzattal közösen állított Vitézi Emlékművet és ígéretet tett arra, hogy kellő gondossággal ápolják és megőrzik azt.

vitéz Koós Ottó főszéktartó ünnepi beszéde

Holnap, május utolsó vasárnapja a „HŐSÖK NAPJA”. Ezért mi itt, ezen az ünnepélyes napon emlékezünk Hazánk történelmének több mint 11 évszá-

zada alatt vívott harcaink során elesett hősi halottakról, és ezek közül is a XX. század háborúiban és forradalmaiban meghalt honfitársainkra.

Ónod község két világháborús emléktábláján is 140 név szerepel.

Hány ismerős és ismeretlen hősnek, áldozatnak tetemét borítja Európa földje Szibériától a Csendes Óceánig és az elmúlt több mint 60 évben soha nem került rá egy szál virág sem.

Egy háborúról szóló könyv jelmondata, mely róluk szól, a következő:

*„Öregedni Ők nem fognak,
Mint azok, akik életben maradtak,
Aggkor nem sorvasztja,
Amikor a nap lenyugszik,
Emlékeink őrzik őket.”*

Vegyük elő emlékeinket és emlékezzünk rájuk:

A harctereken elesettekre,

A hadifogságban kínszenvedések közepette meghaltakra,

A malenkij robotban halálra dolgoztatottakra,

A törvénytelenül elítélt és ítélet nélkül a GULÁG táborába hurcoltakra,

A meggyalázott asszonyainkra és leányainkra,

A 133 napos és a 45 éves rémuralom kivégzetteire és börtöneiben meghaltakra.

De nem hagyhatom ki a „művelt Nyugat?” bombázásainak áldozatait sem.

Bombázásaikkal ők voltak azok, akik a meg nem született magzatokból is hősi halottakat csináltak; már édesanyjuk szíve alatt gyilkolták meg őket.

Tisztelettel és hálával emlékezünk valamennyiükre, mert hisszük és bízunk benne, hogy áldozatuk nem volt hiábavaló.

Ők voltak akik a legtöbbet adták a Hazának.

Az ÉLETÜKET!

Ma, a Hősök Napján emlékezünk azokra a katonákra is, akik a velünk szembeni harcban a harctereken haltak hősi halált.

De elhatárolódunk azoktól, akik a Szabadság téri emlékművön emléket akarnak állítani

- Anyáink gyilkosainak,

- Asszonyaink megbecstelenítőinek,

- Hazánk kifosztóinak,

- Szabadságharcunk leverőinek,

akik soha nem lehetnek hősök.

A mi hősi halottaink példát mutattak. Odafentről üzentek nekünk. Ami jelzi, hogy a Csíksomlyói Búcsún, feltűnt egy nemzeti színű zászló „Egy az Isten, egy a Nemzet” felirattal. Ez figyelmeztetés a 2004. december 4-ei testvér gyilkosságra, mert

nem csak fizikálisan lehet gyilkolni, hanem a lelket is meg lehet ölni.

Hőseink üzennek!

Merjünk magyarok lenni, akarjunk magyarok lenni! Tetteinkkel szolgáljuk Hazánk javát, minden gondolatunkkal, hisz a legújabb kutatások szerint a magyar génnek elpusztíthatatlanok.

Tehát ez adjon erőt, őseink példájával együtt, hogy valamennyien azon dolgozzunk, legalább unokáink megérhessenek egy szebb magyar jövődőt ígérő

MAGYAR FELTÁMADÁST! Úgy legyen!

* * *

Dr. vitéz Várhelyi András főkapitány

„VITÉZI DICSŐSÉGTÁBLA” avató beszéde

Dicsértessék az Úr, Jézus Krisztus!

Áldás, Békesség!

Nemzetes magyar gyülekezet, Polgármester úr, Főtisztelendő urak, Nagytiszteletű asszony, megyei és helyi képviselő és presbiter urak! Ónod község tiszta arcú, imádságos lelkű magyarjai, kurucok ivadékai!

Mint a magyar ügy és hit szegény szolgája, egy több mint négyezer fős az egész világ által jelenlévő magyar katonai hagyományőrző szervezet, a VITÉZI REND főkapitányként, KÖSZÖNÖM a tisztességet, köszönet a meghívásért és a mostani meghallgatásért!

Többszörösen Istentől áldott ez a szombat: nagyságos II. Rákóczi Ferenc fejedelmünket életetjük szóban, lélekben egyaránt, az ónodi kuruc országgyűlést ünnepeljük – lélekben szabadon! – és a SZENTLÉLEK eljövételének csodájára készülődünk, Pünkösöd, Pentekoszté Ötvenedik, holnapi vasárnapján. Mert eljön, el bizony, pogányság közte is...

Öröm itt lenni, egy mai hallgatagságában is kuruc helysége, öröm kurucok között trónfosztást ünnepelni – vitézekre emlékezni, - mikor a mai sátán, magyarság egésze nyakára erődfítve kullancsos trónját, vérszívó trónlakó bogarait szerteszórván immá-

ron viszketeg, mert őt, magát is csípi immár, kedvesnek, kezesnek hitt aprójószágai.

Trónfosztást emlegetünk, s ünnepelünk Ónodon! De valahogy sose sikerül a magyarnak végképpen kilöknö a trónt olyan alól, aki hazudik neki, aki őt megsarcolja, aki önmaga immár odavan, vége van, de nekünk, mai magyaroknak, - mint a kuruc ivadékoknak is! – élni kell tovább!

Szorongatott helyzetünkben kit hívhatunk segítségül – IMMÁR ??? Elsőleg is: Boldogasszony Anyánkat, Magyarország Örökös Királynéját? Jézus Krisztus Urunk édesanyját. Gyere, Nagyszonyunk, segíts !! Hívjuk-e vajon ? Van-e imádság a magyarban?

Másodlag is hívjuk: Krisztus urunkat, magát. Elmondjuk: Urunk, Jézus Krisztus! Jöjj el hozzánk, magyarokhoz, s verd ki a Szűzanya földjéről a pénzváltókat, rombold le az aranyborjúk templomait, bőgjenek bár az oltárok előtt bőséges adományokkal, szolgáljanak bár szőnyeg gyanánt köntöseikkel előtted, Te úgyis tudod, hogy kiválasztott néped egy van – ez a kurucmagyar, ez a magyar!

Harmadlag is hívjuk: keresztyén és keresztyén testvéreinket, magunkat! Jertek, itt jön, holnap itt van köztünk a Szentlélek, imádkozzunk! Irgalmas Isten, Szentháromság Egyisten, Szentlélek Úristen! Segíts!

Nem elég ünnepelni, avatni dicsőségtáblán tündökölni, szónokolni, s utána díszben tapsokba öltözötten elvonulni. Ez ím most már potomság. Bajunk nagyobb, kedvünk kicsiny, lelkünk fárad, gonoszaink sokan valának. Néha félünk is.

II. János Pál pápa 1978. októberében, ezt kiáltotta Rómában a népnek: „Christus losa! Sono Lui losa. Non paure...” Ne féljete!! Nincs olyan ember, olyan kuruc, olyan magyar, aki nem tehet semmit! Nincs olyan ember, aki nem fontos. Magának hazug, jövőd ivadékainak csendes árulója, aki úgy vélekedik lelkében, legbelül: hát mit tehetnék én, egyszerű ember, ezek ellen, a kitapult, vérszívó trón-kullancsok ellen. II. Rákóczi Ferenc fejedelem Őnagysága – mit tehetett az Úristen hívó szigorú szavára? A kurucok, Ónodon kuruc szépszülei mit tettek meg: 1707-ben, Ónodon, világtörténelmi tett mutatta tanúbizonyságát annak, hogy bírhatni rákiáltani a szabadkőművéség rácsálóira: ELÉG!! A gén – Tisztes Gyülekezet –kerülközzenek bármely párt és politika pocsolyájába, nem tűnnek el. Mert Isten ügyet vet ránk, magyarokra. Ezért aztán nem szabad kérdeni kiért szól harang: miértünk szól.... Szt. Pál korinthusiakhoz írott leveléből hívom segítségül az ígét. Az ige így szól: „A szolgálatok különfélék, de az Úr ugyanaz.

Nemzetes Magyar – Kuruc Gyülekezet, Jóisten Szeretetében Lévo Testvéreim. Méltóságok, Nagyságok, Tekintetességek!

Mai Magyarországon, sajátunknak gondolt, miénk lelkeségű Ónod községben, szerte-széjjel valóságunk eltitkolásaként, imádságosan emlékművet, táblát avatunk. Miközben oldalvást pillantunk, s körbejár a tekintet, vizslat a lélek: Nagy Isten, ez vagy az, ugyan mit keres itt... Imádságos lélekkel az efféle kutakodás elsemmitthető. Magyar vagyok... **S ő is magyar!** S ugye, Dsida Jenő, Psalmus Hungaricusából tudjuk

„Ha bűnös is – magyar,

Ha tolvaj is – magyar,

Ha gyilkos is – magyar!

Itt nincsen alku, nincsen semmi – DE!”

Ne alkudozzunk tehát a bennünket környűlszorító, másajkú, másindulatú népségekkel, kiejnek országai Árpád vezérünk jólelkéből szakadt ki engedményképpen, s cseperedhetett fel az ötezer éves MAGYAR ősiségi ajándékaként, immár a trónfosztások büntetéséül is, mireánk áldást hozó penitenciaként. Mi Európa krisztusos, vitézi végvára voltunk, vagyunk – leszünk. Tessék elhinni, így van elrendelve végképpen.

Midőn most, Ónodon, a Hősök Kertjében emléket, vitézi jelkőt avatunk, jegyezzük meg: sosem az győzött, aki követ állított, hanem mindig az, aki követ hordott.... „Futóhomokok, népek, házak, Magyarországgá összeálltak....” Illyés Gyula: Hazza a magasban.

S ha még többet is szabad, bizony kívánczolni közénk Nagy László, aki fohászkodott?

„Aki minket meggyaláz, / fárassza el azt a frász,

Jó habosra hajtsa meg, / Talonnak se tartsa meg!”

Tudom, hogy úgy vagyunk, Tisztes Gyülekezet, mint Szécsi Margit: Birodalom című versének lelke kimondja:

„A figurák derékba vágva,

Nincs gondjuk életre-halálra,

Íj-idegük is – cipőpertli...

Ezekkel kell minékünk nyerni...”

Fohászkodunk – a fegyelemhez.”

Kevés tudás, potomság ünnepi beszéd, messziről jött ember... Azért csak abban higgyenek, hogy VAN MAGYAR. Bőven. Hogy nem szól, egyelőre, az sajátja, sajátunk. Nem szabad félni. Ez a lényeg.... A Nagy Isten Csaba királlyal vacsorál ... A Szentlélek holnap eljön. Ez az ország megmarad magyarnak. Ha Nagyságokat, ittlévőségeik, Lelkeik is akarják. A jövődönnek: gyereknek, unokának. De igen: lehet, hogy ehhez megint, hamarost, kurucnak kell lennünk! S trónt kell ránta-

ni! Isten segítsen minket nemzetünk magyarnak fenntartásában!

Jóisten bőséges áldását kívánom e Nemzetes Magyar Gyülekezetre!

Isten áldja meg Magukat!

Köszönöm!

* * *

Néhány gondolat a Rákóczi és a Horthy család kapcsolatáról

Vitéz nagybányai Horthy Miklós ősi protestáns, puritán elődök leszármazottja. I. Rákóczi György felesége, Lórántffy Zsuzsanna fejedelemsasszony nagyanyja Horthy Erzsébet volt, aki Lórántffy László felesége. Így a Rákóczik vérében a Horthy ősök vére is folyik, és fordítva.

A Horthy család ősei közt szerepel az 1630-ban született István református püspök, aki előbb Gyulafehérvárt tanult, majd Utrechtben az egyetem hallgatója volt, s hazatérve Nagybányán lelkész. 1684-ben püspökké választották.

Apafi Mihály erdélyi fejedelem feleségét 1688-ban Horthy István erdélyi református püspök temette el.

A Horthy család tagjai részt vettek, mint világiak a református egyház paritásos alapon működő igazgatásában.

Egyik, István a Heves –Nagykunsági Református Egyházmegye gondnoka lett, a másik 1928-ig szintén a Heves-Nagykunsági Református Egyházmegye gondnoka, továbbá a Tiszántúli Református Egyházkerület főgondnoki tisztét töltötte be. Horthy Szabolcs, aki Jász- Nagykun- Szolnok vármegye főispánja volt, 1914. november 22 - én az orosz harctéren hősi halált halt, mint a 13. Huszárezred főhadnagya. A kormányzóék kilencen voltak testvérek, Ő volt az ötödik.

A család szoros kapcsolatot tartott az egyházakkal. A kenderesi református gyülekezetet különféle adományokkal patronálta. A budapesti családi alkalmakon Ravasz László püspök szolgálatát vették igénybe, aki István fiát – kormányzó-helyettest – eskette, de a repülőszerencsétlenség után a temetési szolgálatot is végezte.

Hejőbába (Borsod m.), ahol feleségével, Purgly Magdolnával megismerkedett, ennek emlékére a reformátusok egy közel 2 mázsás harangot kaptak, a katolikusok pedig a templom építése költségeihez való hozzájárulásban részesültek. A másik település a történelmi nevezetességű Ónod, ahol vihar által tönkrement református templom felújítására küldött nagyobb összeget a kormányzó. De nem zárta be szívét a missziói célok előtt sem.

MEGEMLÉKEZÉSEINK

I.

Koszorúzás v. Gidófalvy
Lajos emléktáblájánál

vitéz Bősze József emlékbeszédét mondja

vitéz Apró József és vitéz Bősze József a megkoszorúzott emléktábla előtt

II.

Emlékezés a Doni Hősökre

Emlékmisén a Mátyás-templomban

Koszorúk elhelyezése a Doni Emléktáblánál a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum udvarán

* * *

**Részletek Dr. vitéz Húth József
nyá. ezredes
megemlékező beszédéből**

Bártfai Szabó László főhadnagy, a 107. utász-század parancsnoka századával, mint a német Cramer-hadtest alárendelt magyar csapatok egyike utóvédek utóvédjeként soha nem felejthető gyötrelmes napokat élt át az ellenségnek, a télnek és a német hadvezetésnek kiszolgáltatva. 1943. január 16-a és február 20-a között a 600 km-es visszavonulás és a folyamatos harcok öt nehéz hete alatt 327 fős századából 247-en maradtak. Kevés magyar alegység mondhatta el, hogy „csak” 20-24 % volt a vesztesége. Eredménye ez a Honvédek, a „kemény legények” kitartásának, bajtársi összetartásának, a fegyelmének és természetesen a parancsnoki tudásnak és példának.

A főhadnagy Úr visszaemlékezéseiből idézek:

„Parancshirdetésre sorakoztattam a századot.

A havas úton felsorakozott katonák várakozás teli arckifejezéssel néztek rám. Nagyjából már érezték, milyen parancsot kaptunk, s hogy nehéz idők

következnek. A hangulat érezhetően nyomott volt. A létszámbeszámolás után az arcvonal közepére álltam és így szóltam a mozdulatlanul álló katonákhoz:

Bajtársak! A századot egy német zászlóaljnak rendelték alá. Részt kell vennünk a város védelmében és egy házcsoport felé mutattam. Nehéz harcok előtt állunk és súlyos megpróbáltatások várnak ránk, de katonák vagyunk és a kapott parancsnak eleget kell tennünk! A mi magatartásunkon is múlik, hogy sok ezer bajtársunk hátravonható legyen biztonságos területre. Mi az utóvédek utóvédjei közé kerültünk!

Figyelő őrszem a doni hómezőn

...Bármilyen nehéz helyzet adódik, senki ne essen kétségbe! Amíg együtt vagyunk segítjük egymást, addig nagy baj nem lehet! Ne feledjétek, magyar honvédek vagytok és arra a fegyverre, ami a vállatokon van, szent esküvel felesküdtetek! Az előttünk álló nehéz harcokra és erőltetett menetekre csak egészséges, menet- és harcképes katona lehet alkalmas. A menetképtelenek a század huszonkét szánjával és a tehergépkocsival azonnal útnak indulnak nyugatra, Annovka faluba. Nem kívánok lehetetlent, aki alig tud járni az nem tud harcolni!

Néhány lépést tettem a katonák előtt, aztán folytattam:

Elsősorban mindenki maga tudja megítélni, képes-e ezen az elkövetkező súlyos helyzetben helytállni! Aki úgy érzi, hogy erre nem képes, az három lépést lépjen előre!

A katonák mozdulatlanul, komor arccal álltak, senki nem lépett előre. Vártam egy ideig és néztem a sorokat. A katonáknak a szemük se rebbent. A maró hideg miatt sállal burkolt arcok mind felém néztek, de még egy pissenés sem hallatszott. Kesztyűs kezükbe görcsösen markolták puskájuk szíját.

Mindenki úgy érzi, hogy ott lenni a hősáncoknál és azután is képes lesz kúszni, rohanni a hóban és harcolni? - kérdeztem ismét.

A katonák erre sem mozdultak. Erre aztán igazán nem számítottam! A század orvosának megállapítása szerint 35 katona lába sebekkel borított.

Magam is láttam. Ilyen lábakkal még vánszorogni sem lehet, nem hogy harcolni. És a kegyetlen hideg változatlanul tovább tart, most mínusz 28 fok van, nemrég néztem a hőmérőt. És még sem lép ki senki, egyetlen beteg, menetképtelen katonára sem, pedig itt a lehetőség, hogy kikerüljenek a bizonyára válságossá, sőt tragikussá váló helyzetből. Hátramehetnének, biztonságban lennének, senki nem róhatná fel nekik, hogy gyávák, hogy ki akarnak bújni a harcokból, hiszen eddig derekasan helytálltak, nem tehetnek róla, hogy a heteken át tartó, hosszú menetek alatt a harminc-negyven fokos hidegben, gyatra, agyonhasznált bakancsukban megfagyott a lábuk.

De senki nem jelentkezik e kritikus helyzetben, hogy hátra mehessen! Bármilyen hihetetlen, senki nem akart hátramenni...

Merev arccal, összeszorított szájjal néznek ránk, tisztekre a katonák, és mi ezekben a pillanatokban a tiszt számára soha nem felejthető élményt élünk át, mert ezek a katonák a 107. utászsorozat katonái, sebes, sajgó lábbal inkább vállalják a megpróbáltatásokat, a harcot a hóban, a dermesztő hidegben, minden irtózatosságot következményével sem hogy elhagyják egymást. Itt a századnál, ennél a családnál, a súlyos helyzet ellenére, irdatlan távolságra hazájuktól nagyobb biztonságban érzik magukat, mint elszakadva bajtársaiktól.

Bíznak parancsnokaikban is, pedig az ellenség már itt a domboldalon nyomul lefelé, hogy tovább üzenek bennünket. Dörög az ágyú, földöntúli robajjal süvít a rakéta, kattognak a géppuskák, robbannak az aknák. Mi jön, mi jöhet még ezután? Kikerülünk-e még egyszer haza, haza, haza?

Mindezeket akkor, így ott a század előtt, az ágyúdörgés közepette nem mondtam el a katonáknak. Akkor ott Korocsán, azon az emlékezetes hajnalon csak ennyit mondtam a katonáknak: Szép és katonás dolog, hogy senki nem lépett előre! Én azonban kötelességemnek tartom, hogy mindazokat, akiket a század orvosa egészségi szempontból úgy ítél meg, hogy nem lehetnek képesek az elkövetkező harc feladat végrehajtására, a saját érdekükben hátrairányítsam! Barizs Bálint orvos hadnagyhoz fordultam:

Hadnagy Úr, olvassa fel a fagy sérültek névsorát! – Aki a nevét hallja lépjen előre!

Ezután 35 fő hiányával átrendeztük a századot. Alig, hogy elindultunk megszólalt Lukács hadnagy:

- Szépen viselkedtek a katonák. Kemény leányok.

- Azok. – mondtam. Ezt még megírom, hogy azok, akik jól fűtött szalonokban

vitatkoznak a háborúról, s bírálják bennünket, hogy így vagy úgy kellett volna! Vajon ők is így viselkednének, mint ezek a katonák?

A „kemény legények” mögöttünk nem beszéltek. Leszegett fejjel taposták a havat. Vajon mire gondoltak útban a hősök felé, ahol egyre hangosabb lett a csatazaj. Talán a falujukra, az édesanyjukra, vagy talán arra a lányra, az elmaradt csókra, ölelésre...? Ki tudja?

Arra a kérdésre, hogy a katonák helytállása példa-e a mi számunkra illetve, hogy hősök-e a Honvédek, a Tisztek, akik elesetek, és akik hazajöttek? – napnál világosabb a válasz: igen. Még akkor is, ha v. Jány tábornok hírhedt hadparancsa – amit később maga is megbánt – másról szól és akkor is, ha döntő többségünk történelemkönyveinkben a bűnös nemzet – bűnös hadserege – bűnös katonája meghatározásokat olvashattunk.

Asztalosssy vezérőrnagy, a 19. Hadosztály parancsnoka 1943. március 28-án a doni hősök tiszteletére rendezett megemlékezésen mondta: ”Ezen súlyos, emberfeletti küzdelmekkel telt napokban ezer és ezer bajtársunk váltotta meg életével hazája iránti kötelességét. Ezer és ezer hősi halott áldozatának köszönhető, hogy az orosz tömegek nagy veszteségeik folytán nem voltak képesek arra, hogy üldözzék, vagy kövessék a magyar hadsereget. Így vált lehetségessé, hogy sok-sok ezer magyar megmenekült a pusztulástól...”

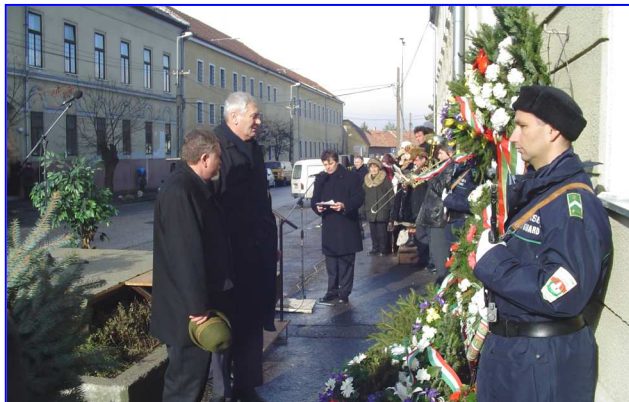
Mi megtapasztaltuk a kommunizmust, embert, lelket, hitet romboló, anyagiakat elherdáló tulajdonságát. Mi már tudjuk, a kommunizmus az úriember hozzáállásával kipusztíthatatlan. Érdekei mentén újra termelődik, s ha hatalmi törekvései úgy diktálják, akkor megbújik, beépül, ha úgy, akkor lop, csal, hazudik, ha úgy, akkor üt, vág. Mindezt hitelesítve, a kor technikájához igazított propaganda-gépezetével.

Most úgy érzem ezt a doni Honvédek ott, akkor már tudhatták, csak így vállalhatták a poklot, hogy győzzék le a gonoszt! Ők mindent megtettek, még többet is! Nem sikerült.

III.

Civitas Fortissima

(Január 29-e, a Legbátrabb Város,
Balassagyarmat ünnepe)

Vitézeink főhajtása a hősök emléktáblája előtt

IV.

Március 15-i megemlékezések

Megemlékezés Tökölön

vitéz Kiss László és vitéz Bérczi Mihály helyezi el a megemlékezés virágait

Tisztelgés az emlékmű előtt

Kopjafa avatás Vérteskozmán

V.

Május utolsó vasárnapja 2001 óta
törvény szerint a Hősök Emlékünnep

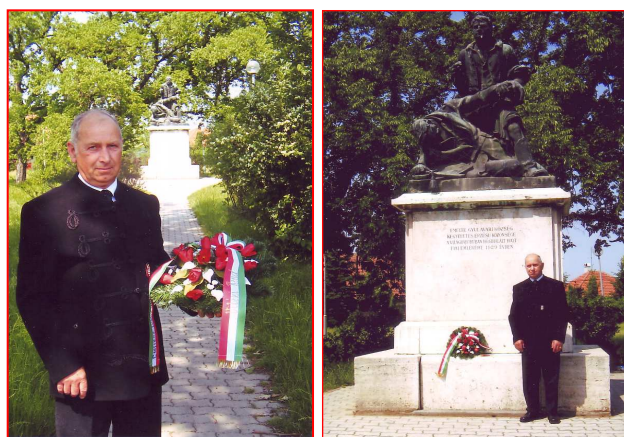

Tompa

vitész Gombos György emléktáblájának avatása

Balassagyarmat

Gyulavári

*vitész Lovász László koszorút helyez el a hősök
emlékművénél*

*Megemlékezés Budapesten
a Dózsa György úton*

Tiszteletadás a Dózsa György úti emléktábla előtt

*A Vitézi Rend által felújított mezőcsokonyai
hősök síremléke*

* * *

Történelmi képeslap

*vitész József főherceg királyi fenség 1929. XI.
17-én felavatja és leleplezi
Kunszentmártonban a Hősök Szobrát.*

VI.

TRIANONI MEGEMLÉKEZÉSEK

Trianoni emlékmű avatás Csátalján

Csátalja 1600 lelkes község Bajától 80 km-re délre, Bács-Kiskun megyében.

2007. június 2-án gyönyörű emlékművet avattak. Az emlékművet a falu polgármestere Kovács Antal és barátja tervezték. Ahhoz, hogy felavathassák igen csak meg kellett küzdeni, de minden jó ha a vége jó.

Június 2-án 15 órakor az ünnepség „Mise a Magyar Nemzetért”-tel kezdődött, amit Dr. Bábel Balázs Kalocsa-Kecskemét érseke celebrált.

Ezt követően 16³⁰-kor, mint 87 évvel ezelőtt felzúgtak a harangok, ami jelezte és emlékeztetett a gyászos eseményre, melynek szomorú következményeit a mai napig érezzük.

A pesthidegkúti hősi emlékmű

*vitész Drahos István tisztelgése az
I - II. világháborús emlékműnél Budapest
XII. kerületében*

Majd a Himnusz eléneklése után, a polgármester úr köszöntő beszéde következett, melyből megtudtuk, hogy a lakosságot a háború után telepítették le, a kitelepített németek helyébe. A lakosság mégis nagy lelkesedéssel támogatta az emlékmű megépítését.

A műsorban felszólaltak:

- Bányai Gábor, a BKKM közgyűlés elnöke,
- Kövér László, a Fidesz alelnöke,
- Ágoston András, a VMDP elnöke,
- Tőkés László püspök, az EMNT elnöke,
- illetve felolvasták Duray Miklós .levelét.

A műsor hangulatát emelte, két kiváló művész Kolti Helga és Pelsőczy László konferálása, versmondása és éneke, valamint a népdalkör énekei és festői népviseletük.

A legnagyobb tapsot azonban egy kb.12 éves délvidéki kislány kapta, aki Reményik Sándor „Keserű szívvel” című versét szavalta el gyönyörűen.

De nem mehetek el szó nélkül az emlékműnél felállított vitéz Kiss László székkapitány parancsnoksága által vezényelt díszőrség mellett sem. Ők a tököli vitéz Mikecz Kálmán honvéd és huszár

hagyományőrző egyesület legfiatalabb tagjai voltak, kik öreg katonákat is megszégyenítő fegyelmezettséggel teljesítették szolgálatukat.

Az emlékművön a Vitézi Rend koszorúját vitéz békei Koós Ottó főszéktartó helyezi el

Fáklyás trianoni megemlékezés Kunszentmártonban

Részvétel a Bajor Katonai Szövetség Nemzetközi Találkozóján

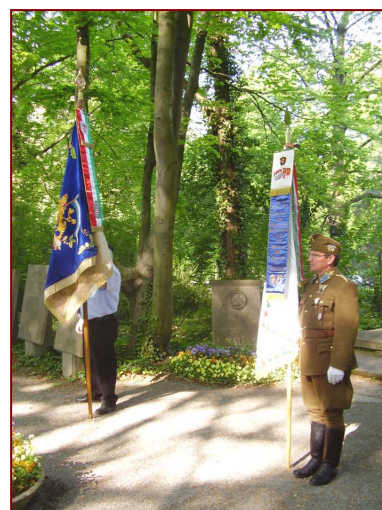
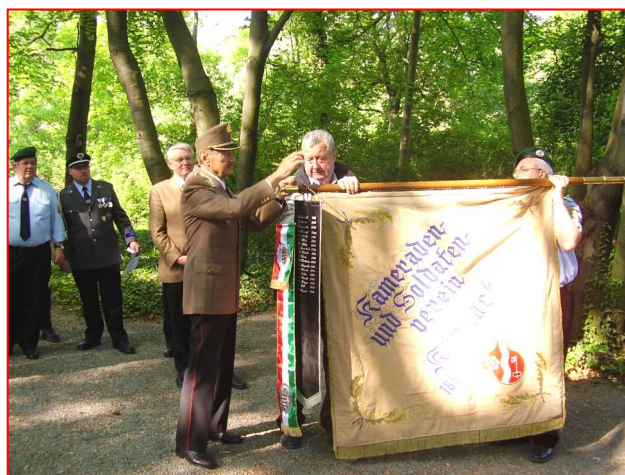
Ez év április 27. és 29. között a Vitézi Rend küldöttsége részt vett a Bajor Katonai Szövetség Nemzetközi Találkozóján Würzburgban.

A küldöttség viszonzta a Szövetség tavalyi látogatását, mikor is Rainer Schmitt úr a Vitézi Rend központi zászlójára szalagot kötött.

A háromtagú küldöttség – vitéz Hellebronth Gusztáv nyugállományú főkapitány,

vitéz Kiss László székkapitány, valamint vitéz Kiss Lászlóné nemzeti asszony – aktív részese volt a találkozó gazdag programjának, mely során a Bajor Katonai Szövetség zászlójára felkötötték a Vitézi Rend zászlószalagját.

v. Bősze József

Országos Tiszti Értekezlet

A Vitézi Rend 2006. december 9-én tartotta meg Országos Tiszti Értekezletét a Magyar Honvédség Központi Honvédkórház dísztermében. Az adventi gyertyák fényénél Dr. vitéz Várhelyi András főkapitány úr köszöntötte a megjelent tisztségviselőket, és közösen elmondták a Magyar Hiszekegyet.

A csoportképek elkészítése után a főkapitány úr elmondta adventi köszöntő beszédét, majd kitüntetések átadására és bejelentésekre került sor.

Horthy Miklós Arany Emlékéremmel tüntették ki vitéz Molnár - Gázsó János törzskapitányt. Horthy Miklós Ezüst Emlékérmes kapott vitéz Oláh Károly USA székkapitány, aki vitéz Mezey Ervin helyettes főkapitány határon túli tevékenységét éveken át segítette. Vitéz Mezey Ervin helyettes főkapitány nyugállományba helyezésével december 1-től a „ Határon túli területek helyettes főkapitányi” teendők ellátásával Dr. vitéz Zsigmond András a Vitézi Rend eddigi európai törzskapitánya lett megbízva.

A Vitézi Rend tisztikara

Vitéz Bősze József főkapitány helyettes felhívta a figyelmet, hogy 2007 márciusában lejár a küldöttek mandátuma, ezért állománygyűléseket kell összehívni, melyeken küldötteket kell választani, valamint növelni kell a tagdíjfizetési fegyelmet és az elmaradt tagdíjakat is be kell fizetni.

Az Országos Tiszti Értekezlet állófogadással fejeződött be.
vitéz Bősze József

* * *

„Amióta a magyar élet tart, ez a nép mindig létében volt fenyegetve és mindennapi kérdése a lét és nem lét kérdése volt...És mégis élünk és vagyunk. Ez a tény mindennél erősebben bizonyít a gondviselés fénye és csodája mellett...

Nincs nemzet, amelynek több oka lenne hálásnak lenni Isten iránt, mint a magyarnak. Ilyen helyzetben élő népnél kell mindenben fokozott felelősségérzetnek ébrednie...Micsoda roppant felelősséget jelent ez egy nép vezetőire, a magyar nemzet vezetőire és milyen nagy felelősséget jelent ez minden magyarra nézve...A magyar bátorság mindennapi kenyer kell, hogy legyen, s ezért szükség, hogy bátrak legyenek a gyermekek, az asszonyok, az öregek, a tudósok, a költők, mert ez a nemzet annyit ér, amennyi elszántság járja át az egész nemzetet...Magyarnak lenni annyit jelent, mint lehetetlen feladatok elé állni és azt megoldani...ebből a tüzes kemencéből léphet ki az ember és az a nép, amelyik méltón viseli ezt a nevet: magyar.” (Ravasz László ref. püspök „Magyar lét” c. művéből)

Csanád Béla

Hol vagy István király?

*Nem így jelölted meg az ezredévet,
Ahogy mi élünk rontó példaként
Európa keleti közepében,
Amelynek őre volt és büszkesége e nép,
Példája ősi küldetésnek,
Melyet az Úr a népeknek adott,
Hogy bizonyosságot tegyenek fiáról,
Az emberségről, s mindenről mi szép,
Ami nemes és bátor, tiszta eszme,
Hogy minden jó itt otthonra találjon.
Ne bántsa magyar soha a magyart,
S az idegent barátként megbecsülje.
Erre a sorsra nincs már biztosíték,
Az adott szó már fabatkát sem ér.
Szeretet helyett hatalmi erőszak,
Biztonság helyett vad idegen érdek,
Új maffiák és összeesküvések uralkodnak,
S már nem benned remél ez árva nemzet,
Amely a szabadság nevében retteg, s csalódva él.
Nincs tekintély, ki célt mutat, sem eszme,
Isten helyett a Mammon lett az úr,
Bálvány, amit a pénz farag magának,
S a médiák ünneplik, tisztelik
Új szolgaságok csatlósaiként,
Hogy mindenütt csak bologassanak.
Hajdan Rómában cirkuszt, kenyeret
Követelt a szegény, hogy megnyugodjék.
Ma cirkusz van utcán és parlamentben,
De a szegény csak színpadtöltelék
Választáshoz és demokráciához,
És büntetlen jár, ki országot elad.
Hol vagy István király, hol vagy királyi nemzet?
Bár létezel, csak belső bujdosásban,
Keseredett szívekben s bátortalanul.
Te Isten népe vagy, nem játékszer, se fegyver.
Kelj fel, s kiáltsd meg őseid hitét,
S ne szégyelld vallani,
Mi eleinknek életforrás volt, s méltó büszkeség.
Kelj fel, ki Boldog Asszony népe vagy,
Neki ajánlott fel István király!
De, hogy segítse azt,
Ki nem akar gyógyulni, bízni benne,
S életét hóhérainak adja zálogul.
Boldog a nép, mely ünnepelni tud,
Mi nem tudunk, nem jó mosoly szívünkre.
Hol vagytok költők, égi látnokok?
Kelljete fel, Petőfi és Arany!
S a többiek: Ady s József Attila!
Hol vagy Pilinszky, védőangyalunk?
Keljete fel csillagai az égnek,
Ti magyar szentek, hősök s boldogok!
Keljete fel ügyünkért, életünkért,
S hazátokért ti küzdjete velünk!
Mert nem lehet, hogy annyi szent erő
És szenvedés és drága áldozat
Hiába legyen és semmit sem érjen.
Támadj fel újra bennünk Krisztusunk,
Kinek országát százszor megtagadták!
És lesz még ünnep, százezer szebb ünnep,
És boldog nép, mely ünnepelni tud,
Ha veled küzdünk és veled maradunk.*

AKIKRE BÜSZKÉK VAGYUNK

néhai vitéz Fejes István m.kir.főhadnagy

1890-1951

Csernovitz felett 1915. év elején látta az első légi harcot, mely olyan hatással volt rá, hogy a repülőcsapatokhoz való felvételét kérte.

1916 májusában teljesült kívánsága, a repülőképző iskolába vezényelték. Nyugtalan vére és szertelen természete szenvedélyes repülővé tette. 1917. év elején került az olasz harctérre, mint repülő. Már a második légi útján sikerült egy olasz gépet lelőnie, amiért Nagyvezüst Vitézségi Éremmel tüntették ki. Első légi győzelme további sikerekre sarkallta. Ettől az időtől lelkesedéssel és elfojthatatlan vággyal repült. Kereste az alkalmat, hogy izgalmas légi csatákat vívhasson. Első győzelmét hamarosan öt új győzelem követte. Ekkor az 51-ik vadász-repülőszázadhoz került, hol különösen bő alkalma nyílt szenvedélyes dicsőségvágyának kielégítésére. Újabb három ellenséges gép és egy kötött léggömb lelövése után 1917 december elején táviratilag kapta meg első Arany Vitézségi Érmét. Hő vágya teljesült, de ez sem elégítette ki. Újból és újból a harcot kereste; a vérfa-gyasztó veszedelmet, a dicsőséget. A háború vége felé már 18-ra szaporította légi győzelmeinek számát és a repülőcsapatok egyik legjelesebb és legtü-neményesebb érdemű pilótájává küzdötte fel magát. Rettenthetetlen bátorságánál, szívós kitartásánál és ügyességénél fogva fogalom-má vált neve a repülők körében.

1916 májusában teljesült kívánsága, a repülőképző iskolába vezényelték. Nyugtalan vére és szertelen természete szenvedélyes repülővé tette. 1917. év elején került az olasz harctérre, mint repülő. Már a második légi útján sikerült egy olasz gépet lelőnie, amiért Nagyvezüst Vitézségi Éremmel tüntették ki. Első légi győzelme további sikerekre sarkallta. Ettől az időtől lelkesedéssel és elfojthatatlan vággyal repült. Kereste az alkalmat, hogy izgalmas légi csatákat vívhasson. Első győzelmét hamarosan öt új győzelem követte. Ekkor az 51-ik vadász-repülőszázadhoz került, hol különösen bő alkalma nyílt szenvedélyes dicsőségvágyának kielégítésére. Újabb három ellenséges gép és egy kötött léggömb lelövése után 1917 december elején táviratilag kapta meg első Arany Vitézségi Érmét. Hő vágya teljesült, de ez sem elégítette ki. Újból és újból a harcot kereste; a vérfa-gyasztó veszedelmet, a dicsőséget. A háború vége felé már 18-ra szaporította légi győzelmeinek számát és a repülőcsapatok egyik legjelesebb és legtü-neményesebb érdemű pilótájává küzdötte fel magát. Rettenthetetlen bátorságánál, szívós kitartásánál és ügyességénél fogva fogalom-má vált neve a repülők körében.

ifj. vitéz Horthy István társaságában
FOKKER-D3 repülőgép előtt

Ötször lőtték le légi harcban, de mindannyiszor szerencsésen ért földet s megmenekült. Többször megkapta úgy az arany, mint az ezüst vitézségi érmeiket. Úgy ezredének, a 17-es honvédeknek, mint a repülőcsapatoknak egyik büszkesége Fejes István pilóta, aki tüneményes teljesítményeivel írta be nevét a halhatatlan érdemű Arany Vitézségi Érmes hősök névsorába.

Az I. világháború után bujtatva, civil pilótaként a MALERT Társaságnál repült, de részt vett az új magyar légierő megszervezésében. A II. világháborúban frontszolgálatra már nem került, fiatal pilótákat oktató, és gépével a Kormányzó Urat és a vezérkar tagjait szolgálati útjaikra szállította.

* * *

néhai vitéz Mikecz Kálmán m.kir. huszárezredes, posztumusz dandártábornok /1895-1974/

A második világháborúban 1941 szeptember 15-én és 16-án igen heves harcok folytak a szovjet fronton. A nyikolajevi csatáról így ír egy német tiszt, mint szemtanú 1948-ban Zürichben megjelent visszaemlékezéseiben: „Ismét kemény harcban álltunk a kétségbe eseten védekező ellenséggel, aki egy magas vasúti töltés mellett ásta be magát. Már négyszer rohamoztunk/ mármint a német hetvenkilencedik gyalogezred/ és mind a négyszer visszavertek bennünket. A zászlóaljparancsnok káromkodott, a századparancsnokok azonban tehetetlenek voltak. Ekkor a tüzérségi támogatás helyett, amit számtalanszor kértünk, egy magyar huszárezred jelent meg a színen. Nevettünk. Mi az ördögöt akarnak ezek itt a kecses, elegáns lovaikkal? Egyszerre megdermedtünk: ezek a magyarok megbolondultak! Lovasszázad lovas század után következett. Parancsszó harsant. A bronzbarnára sült, karcsú lovasok szinte oda-nőttek a nyereghez. Fénylő aranyparolis ezredesük kirántotta kardját. Négy-öt könnyű páncélcsovi vágódott ki a szárnyakra, az ezred pedig a délutáni napban villogó kardokkal végig-vágtázott a széles síkságon. Seydlitz rohamozhatott így valaha. Minden óvatosságról megfeledkezve kimáztunk az állásainkból.

Olyanvolt az egész, mint egy nagyszerű lovas film! Eldördültek az első lövések, aztán mind ritkábbak lettek. Kimeredő szemmel, hitetlenkedve néztük, ahogy a szovjet ezred, amely eddig elkeseredett elszántsággal verte vissza támadásainkat, most megfordul és pánikszerűen otthagyja állását. A diadalmas magyarok pedig maguk előtt űzték az oroszokat, és csillogó szablyáikkal aprították őket. A huszár kard, úgy látszik, egy kicsit sok volt az orosz muzsik idegeinek! Most az egyszer az ősi fegyver győzedelmeskedett a modern felszerelésen...”

Ezt a csatát, amit a hadtörténelem „az utolsó nagyobb lovasroham”-ként tart számon, a gróf Hadik András 4. számú nyíregyházi huszárezred 4/II. osztályának parancsnokaként vitéz Mikecz Kálmán őrnagy vezette.

Katonai pályafutása természetesen nem itt kezdődött. 1914-ben mint joghallgatót őt is behívták katonának, és az akkori Aradon állomásozó 3. Huszárezredhez osztották be. Ősi nemesi családból származott - s talán - összekötetési révén felmentést vagy halasztást kaphatott volna, hogy folytassa elkezdett tanulmányait. De ő - mint annyi társa - a haza hívására lelkesen elkezdte katonai pályafutását.

Az első világháborút végharcolta és kisebb megszakításokkal az orosz harctéren szolgált. 1915-ben megsebesült egy folyami átkelés kísérőszakolása közben, mint tisztjelölt comblövést kapott, amit néhány hónapi kórházi kezeléssel gyógyítottak. Lábadozását követően önként kérte magát ezredéhez, és így folytatta bajtársával a harcot. Végigharcolta pripiatji mocsarak nehéz ütközetait, s itt sokszor napokig tartó vízes talaján folyó állóharc alatt egy életre kiható reumás megbetegedést kapott.

A világháborút, mint a már említett császári és királyi 3. Huszárezred szakasz, majd századparancsnoka, illetve ezred másod segéd-tisztje szolgált végig. Bátor helytállásáért számos kitüntetést kapott, mint például „Kis-ézüst-, és Nagyezüst” Vitézségi Érmeket valamint Signum Laudis érdemérmeket.

Előbb hadnaggyá, majd 1917-ben főhadnaggyá léptették elő.

1916-ban érdemei elismeréseként hivatásos állományba vették.

A két világháború között a 4. Huszárezredben szolgált különböző beosztásokban, mint például századparancsnok, első ezred segéd-tiszt, illetve

osztályparancsnok.

Magyarország Kormányzója 1924. június 15-én a Vérmezőn a díszkarddal személyesen vitézzé avatja. Ezt követően a lovasdandár parancsnokságánál szolgál, mint őrnagy. 1941 január elsején a 4/II. Huszárosztály parancsnokává nevezik ki. Ebben a beosztásban vonul a szovjet frontra és ez év augusztusában számos ütközet után kerül sor a már idézett „utolsó sikeres lovasrohamra”. A fronton végig lóháton teljesít szolgálatot. Az ősz folyamán az ezredet kivonják a harcterről és a Nyíregyházán tartott díszmenettel zárult ünnepség keretén belül személyesen Horthy kormányzótól veheti át az elismerő kitüntetést.

Szolgálatára során 17 érdemérmeket szerzett, s birtokosa lett a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjének is. 1943-ban huszárezredessé léptették elő. Különböző beosztásokban tevékenykedik, és végül 1945 márciusában, mint harccsoport parancsnok a Rába mögötti harcokban vesz részt.

1945 március 31-én szovjet fogságba kerül, ahonnan - tizenegy hadifogoly táborát megjárva - 1948 június végén szabadul. Azonnal B-listázták, majd nyugdíját is megvonták és lakóhelye elhagyására kötelezték. Mint alkalmi, illetve segédmunkás tudott csak elhelyezkedni. Emlékét a nyíregyházi Jósza András Múzeum birtokában lévő tárgyak, kitüntetések és iratok is őrzik.

Érdemei elismeréseként az első szabadon választott kormány ideje alatt, 1994-ben posztumusz dandártábornokká nevezik ki.

2005-ben Nyíregyházán felavatják a Huszárszoborhoz méltó kivitelű Huszár Emlékkertet, ahol bronz domborművel ellátott emlékoszlop hirdeti emlékét, arcvonásait.

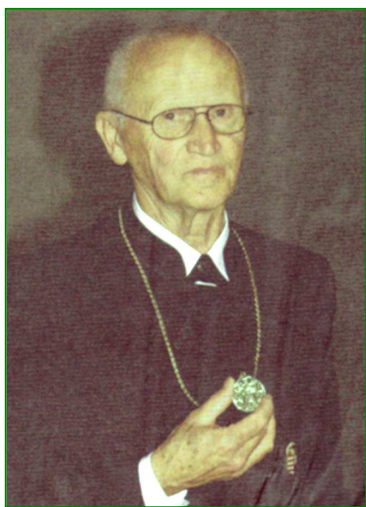
Az Emlékkert felavatásával egyidejűleg a Város utcát nevez el róla „Mikecz Kálmán utca” megnevezéssel.

A tököli hagyományőrző bandérium 2006-ban felveszi a „Vitéz Mikecz Kálmán Honvéd és Huszár Hagyományőrző Egyesület” nevet, ezzel is méltó emléket állítva kimagasló személyének

A Vitézi Rendhez élete végéig - szellemileg is - hű maradt, s utódjai közül vitéz Mikecz András a Pest Megyei Vitézi Rend székkapitánya és a Vitézi Rend Jubileumi Arany Érdemkeresztjének tulajdonosa.

Dr. vitéz Ozsváth Ferenc

Kaposvár díszpolgára

1929-ben született Székesfehérváron. Gyermekéveit Böhönyén töltötte, ahol édesapja – vitéz Ozsváth Károly m. kir. főhadnagy – gazdatiszt volt. Középiskolai tanulmányait a veszprémi piaristáknál végezte, majd 1953-ban tanári diplomát szerzett

a Testnevelési Főiskolán. A kaposvári Tanítóképző Főiskolán előbb docens, később tanári beosztásban dolgozott, majd 1981-ben doktori vizsgát tett. Több főiskolai és egyetemi tanácskozásban közreműködött.

Alapítója és 1991-2002-ig igazgatója a Kaposvári Katolikus Gimnáziumnak. Volt alpolgármestere Kaposvárnak, valamint a Magyar Tudományos Akadémia Pécsi Akadémiai Bizottságának.

1996-ban édesapja várományosaként Debrecenben avatták vitézzé. Nyugdíjasként is szívügye az ifjúság egészséges életmódra nevelése, valamint a történelmi hagyományok ápolása.

A magyar nemzet és kiemelten az ifjúság hazafias nevelése érdekében kifejtett áldozatos tevékenysége elismeréseként 2006-ban Kaposvár Megyei Jogú város közgyűlése Dr. vitéz Ozsváth Ferenc részére díszpolgári címet adományozott. Tevékenységét a Vitézi Rend 2006-ban Ezüst Érdemkereszt adományozásával ismerte el

* * *

vitéz Pákh Sándor 100 éves

Május 12-én ünnepelte 100. születésnapját vitéz Pákh Sándor. Munkácson született egy régi nemesi családban, amely 1662-ben kapta nemesi rangját Lipót császártól. Az elcsatolt Kárpátalján kemény munkával, sikeres szállítási vállalkozóként jó életkörülményeket tudott teremteni családjának, de lehetősége szerint szegény sorsú, arra rászoruló honfitársainak is mindig segítséget nyújtott. A Szovjethatalom alatt testvéreivel együtt a Gulagra hurcolták, de szerencsésen túlél-

ték a szovjai haláltábor gyötrelmeit. A háború után ismét a kemény munka és az összetartó család segítségével sikerült talpra állnia.

A hetvenes évek végén családjával az Amerikai Egyesült Államokban talált új hazára. Hetvenévesen, kemény munkával, családi összefogással sikeres vállalkozásokkal új egzisztenciát teremtett, mely megalapozta a jelentős méretű karitatív tevékenységek lehetőségét.

1991-ben létrehozta a Pákh Sándor Jótékonyági Alapot a határon túli magyarság támogatására.

Kárpátalján folyamatosan pénzzel, élelmiszerekkel segítik a rászorulókat, megalapították a Magyar-Házat, egy helyi zenekarnak hangszerket vásároltak, az idősek részére gyógyszereket, szemüvegeket szereznek be. Megalakították a Katolikus Diákkollégiumot, ahol a bejárni nem tudó diákok ingyen kapnak szállást.

Vitéz Pákh Sándor közreműködött a csángók magyar nyelvű tanításának elősegítésében. Közbenjárásának köszönhető, hogy a Vatikán magyar nyelven is beszélni papokat küldött oda. Traktorokat és mezőgazdasági gépeket vásárolt, melyet a parasztoknak adományozott.

A határon túli magyarság életkörülményeinek javítása és magyarságuk megtartása érdekében kifejtett több évtizedes áldozatos tevékenységét, és igaz magyarságát számos kitüntetés fémjelzi.

A Vitézi Rend 2000-ben saját érdemei alapján felvette tagjai sorába, majd a Vitézi Rend Lovagkeresztjével és Főkapitányi Dísztorlával tüntette ki. Az Erdélyi Világszövetség a „Becsületrend Csillag”-ával tüntette ki, és tulajdonosa a Szabadságharcos Érdemkereszt I. fokozatának is.

Munkácson utcát neveztek el róla és 2006-ban „Munkács Tiszteletbeli Polgára” címet adományozták részére. A Magyar Köztársaság elnöke 2007-ben vitéz Pákh Sándornak életútja és a magyarság érdekében kifejtett tevékenysége elismeréseként a „Magyar Köztársaság Érdemrend Lovagkeresztjét” adományozta.

Vitéz Pákh Sándort életútja és tevékenysége alapján példaképül állítjuk rendtársaink elé!

vitéz Bérczy család a vitézi hagyományok és a magyar nemzet hősi múltjának kiemelkedő ápolói Angliában

Balról jobbra: v. Hunt Tristan, v. Bérczy Márta, Dr. v. Bérczy Gyula m.kir. ezredes, v. Hunt Tanya, Hunt John a Vitézi Rend tiszteletbeli tagja

60 éves Budapest egyik jelműve a Szabadság-szobor.

1947 április 5-én állították fel a Gellért-hegy tetején a „Felszabadulási Emlékművet” közkeletűbb nevén a Szabadság-szobrot. A szobor Kisfaludy Stróbl Zsigmond alkotása, melynek fő alakját Gaál Erzsébet ápolónőről mintázta.

A rendszerváltás után talapzat elől eltávolították a szovjet katonát, valamint az ötágú csillagot és újra fogalmazták az emlékmű feliratát is.

Az új felirat megfogalmazója Nagy György vezérkari őrnagy volt, ma nyugdíjas alezredes. Elhatározta, hogy olyan feliratot fogalmaz meg, mely mindenki megaláztatására szolgál, és a

korábbiaktól teljesen eltérő szellemiséget fejez ki, mely a következő:

„Mindazok emlékére, akik életüket áldozták Magyarország függetlenségéért, szabadságáért és boldogulásáért.”

Ezzel mindazokra emlékeztet, akik az elmúlt évezred során életüket adták hazánk szabadságáért és függetlenségéért.

vitéz Bősze József

Lövészet a hagyományápolás jegyében

A Vitézi Rend a Katonai hagyományápolás jegyében rendszeres lövészetet tart a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem Mag-ICS SE lőterén, melyre minden rendtagot szeretettel várunk.

A negyedévenként megtartásra kerülő lövészetre jelentkezés vitéz Gázsó János budapesti törzskapitányánál a 06-20-935-6120 számú telefonon. A lövészet időpontjai a www.vitezirend.com honlapon is megtekinthetők.

Csenteri József fegyvermester felkészítő oktatást tart a vitézek egyik csoportjának.

Most megmutatjuk...

Az eredményre feszülten várakozó vitézek

LŐTÉR CÍME:

Budapest, X. ker. Hungária Krt. 9-11. sz.

A lőtér nyitvatartása:

hétköznapi 14.00 – 21.00 –ig

Szolgáltatott tevékenységek:

- Lövészet oktatás
 - Fegyvervizsgára való felkészítés
 - Fegyver vétel-eladás boltunkban /1134 Budapest, Angyalföldi út 36-38./
- Nyitvatartás: H – Cs: 9 – 17 h, P: 9 – 16 h

Időpont és egyéb igények egyeztetéséhez kérjük keresse az alábbi személyeket:

Szilágyi Jenő – Tel.: (1) 264- 5572, (30) 306-8278

Zsíros István – Tel.: (30) 548-0458

v. Vajda Imre – Tel.: (30) 555-0871

Végső búcsú

Dr. Leskó Ferencről

Március 30-án Szolnokon helyezték örök nyugalomra Dr. Leskó Ferencet a Magyar Hadi-gondozottak Országos Nemzeti Szövetségének (MAHONSZ) elnökét. Dr. Leskó Ferenc a rendszerváltás után újjászervezte a hadirokkantak szövetségét, és nem

kis erőfeszítés árán sikerült elintéznie, hogy törvényt alkossanak a hadigondozásáról.

A közös Gidófalvy utcai elhelyezés, valamint rokkant vitézeink MAHONSZ tagsága jelentős együttműködést alakított ki a két szervezet között, egymás rendezvényeit kölcsönösen támogattuk. Utolsó útjára a Vitézi Rend küldöttsége is elkísérte.

vitéz Bősze József

Hadak útjára léptek

v. Bacsóka Sándor	Nyíregyháza
v. Balogh Sándor	Miskolc
v. Brenner János	Budapest
v. Czitán Mátyás	Szolnok
v. Fazekas Ferenc	Budapest
v. Fekete Lajos	Komádi
v. Honvédő László	Szigethalom
v. Jávorka Á. Géza	Balatonalmádi
v. Kelenfy Zoltán	Németország
v. Kurucz János	Kiskőrös
v. Major Ferenc	Zalaegerszeg
v. Matóczy László János	Sárvár
v. Mattyasovszky József	Budapest
v. Nagy József	Debrecen
v. Nagy Katalin	Budapest
v. Pap Lajos	Szombathely
v. Pintér Géza	Budapest
v. Robb Kálmán	Budapest
v. Rózsa Gyula	Budapest
v. Sárosdy György Ferenc	Németország
v. Sáska Sándor	Zalaszentlőrinc
v. Szilaj György	Solymár
v. Szlama Árpád	Budapest
v. Tátray Agócs Albert	Telki
v. Tombor József	Kaposvár
Dr. v. Tóth József	Budapest

vitéz Baksics István 90 éves

„Vitéz Baksics Istvánnak, édesapánknak, nagypapánknak, akinek hazafias és bátor cselekedetei, családjunk minden tagjának szívét büszkeséggel tölti el.”

Ezzel a bevezetővel kezdődik rendtársunk II. Világháborús harcairól, fogságáról szóló díszkötéses könyvecske, melyet családjá ajándékozott neki.

Bevonulás a 10. Tűzérosztályhoz. Kemény képzés, lövészetek, a jók kiválasztása, továbbképzés. Tűzkereszttség, bombatámadások.

Végre jó felszerelés Németországból. A Göring ágyú nagyon hatásos volt. Visszavágás az ellenségnek, újra a Történelmi Magyarország területén. „Édes Erdély itt vagyunk.” Baksics István a vezérlőveg irányzója lett. Nagyszalon-tánál több orosz harckocsit sikerült ártalmatlan-ná tenni, ezért később átadták az Kisezüst Vitézségi Érmét. A tüzekek kivették részüket Budapest védelmében is. Ágyúk kilövése, lőszerhiány, élelem hiány. A tüzekekből gyalogos lett. Győzött a túlerő. Fogság hazai földön, majd a Szovjetunióban. Gyenge élelmezés, rossz egészségügyi ellátás, sok halott. Baleset, kórház, hideg nehezítette a foglyok amúgy is sanyarú életét.

„Végre haza segített az Isten!” Szerencsére az élet szebben alakult, mint a nótában. Elvehette a szerelmét, aki 7 éven át várt rá.

Kedves Pista Bátyám!

Amikor 90. születésnapodon átadom a Vitézi Rend Arany Érdemkeresztjét, azt kívánom: Isten áldja honvédő magyar lelkedet, családszerető dolgos életedet. Jó egészséget, boldog szépkort kívánok a magam és a Vitézi Rend nevében Neked, hű feleségednek, családod minden tagjának.

E sokat szenvedett haza ifjúságának példát mutattál harcoddal, meghurcoltatásaid elviselésével, munkáddal, családi életeddél. Köszönjük!

Tisztelettel, rendtársi szeretettel

v. Bornemissza György

* * *

Tájékoztatás a peres ügyekről

A Vitézek Lapja XII. évfolyam 1-2 számában tájékoztatást adtam a perek akkori állásáról, és ismertettem, hogy Krasznay Bélától bírósági végrehajtó útján behajtottuk az elvesztett per utáni perköltséget. Úgy gondoltuk, hogy végre megnyugszanak a kedélyek és a törvényes útra térnek a megtévesztettek. Sajnos ez nem így történt. Krasznay Béla nevetséges módon a Fővárosi Bíróság 2005 május 19-én kelt jogerős ítéletét is megtámadta azzal az indokkal, hogy a Vitézi Rend 2004. május 15-én megtartott küldöttgyűlésére őt nem hívták meg. Sőt Krasznay Béla oldalán Cseresnyés Pál mint „beavatkozó” is bekapcsolódott a perbe, aki a tárgyaláson a Vitézi Rend „Irodaigazgatójaként” mutatkozott be. (Nem nevetséges?!)

Természetesen ez a kezdeményezés is kudarcot vallott, így első és másod fokon is elvesztették a pert, a bíróság alábbi indoklásával: „Olyan határozat vonatkozásában, amelyben már jogerős ítélet született, nem terjeszthető elő kereseti kérelem más ér-

vénytelenségi okra figyelemmel sem.” A folytatólagos pereskedés perköltsége 60.000,- Ft, melyet kamataival együtt ismételt bírósági végrehajtó útján behajtatunk Krasznay Bélától. Nem tudom érdemes-e alaptalanul az ár ellen úszni?!

A tájékoztatás második részében a Vitézi Rend Hunyadi László ellen indított keresetével foglalkozom. Ezt a pert a Vitézi Rend 2003. december 12-én indította, hogy a bíróság tiltsa el Hunyadi Lászlót és az általa törvénytelenül működtetett csoportosulást a Vitézi Rend védett nevének és jelvényének használatától, mivel az egyértelműen a jogi személyként 1992-ben bejegyzett, 1920-ban alapított, székhellyel és képviselővel rendelkező Vitézi Rend nevű szervezetet illeti meg. Ezt a keresetet 2004. február 26-án kiegészítettük azzal, hogy ezen csoportosulás az interneten is jogtalanul és megtévesztő módon használja a Vitézi Rend szóösszetételt, valamint a vitézi jelvény képét.

Az előzményekhez tartozik, hogy ezen csoportosulás a Vitézi Rend vezetésének többszöri írásbeli felszólítására, illetve eredménytelen egyeztetési kezdeményezése után sem volt hajlandó lemondani törvénytörő tevékenységéről. Jogtalan vitézavatásokat tart, újságokban, valamint különböző kiadványokban jogtalanul és megtévesztő módon használja a Vitézi Rend szóösszetételt és a vitézi jelvényt, azokban a Vitézi Rend törvényes vezetőire sértő kijelentéseket, illetve cikkeket jelentet meg. Mindezekért időközben Hunyadi László, ezen csoportosulás „örökös önjelölt” vezetője ellen szabálysértési eljárást indítottunk, melyért a lakóhelye szerinti Szabálysértési Hatóság bírságot szabott ki.

Mindezek ellenére törvénytörő magatartásukkal a mai napig nem hagytak fel, sőt Krasznay Béla vesztes pere után fennmaradásuk érdekében 2006. március 1-én – 14 évvel a Vitézi Rend törvényes bejegyzése után – „Történelmi Vitézi Rend Egyesület” néven 11883 sorszám alatt nyilvántartásba vetették magukat a Fővárosi Bíróságon. A bejegyzett szervezet neve azonban törvénytörő, mivel a névhasználat sérti a Vitézi Rend szóösszetétel védettségét. Ezért a Hunyadi László ellen indított perbe II. rendű alperesként ezen szervezet is bevonásra került.

Több tárgyalás után a Fővárosi Bíróság 2007. január 24-én első fokon az alábbi ítéletet hozta:

„A bíróság, az I. és II. rendű alperest a felperes nevének – Vitézi Rend szóösszetétel – használatától eltiltja. A Bíróság kötelezi az I. és II. rendű alperest, hogy 15 napon belül a felperesnek fizessen meg a 30.000,- Ft + 6000,- Ft ÁFA perköltséget.”

Az ítélet indoklásában az alábbiak szerepelnek:
„A nyomozás és szabálysértési eljárás adatai, jelen perben csatolt iratok nem hagynak kétséget a felől, hogy az I. rendű alperes a felperes nevét jogtalanul használja.

A névviselési jog egyben azt jelenti, hogy a név viselőjének joga van a neve tiszteletben tartására, másrészt kizárja, hogy valaki olyan nevet viseljen, amelyre a jogszabályok értelmében nem jogosult. Az I. rendű alperes által előadottak nem igazolták, hogy jogosult lenne felperes nevének használatára és az úgynevezett „nagy Vitézi Rendhez” tartozás ilyen jogosultságot nem alapoz meg.

Fontos követelmény, hogy a jogi személy nevének különböznie kell a már nyilvántartásba vett jogi személy nevével, így a II. rendű alperes a különböző meghívók kiadásával megsértette a felperes névviselési jogát.

A bíróság a névviselési jog megsértésének megállapítása mellett indokoltan tartotta az alperesek további jogsértéstől történő eltiltását is, mivel a rendelkezésre álló adatok alapján ismétlődő cselekményekről van szó.”

Tisztelt Olvasó, Rendtársak!

Bár ez az ítélet még nem jogerős, de szomorúan tapasztaljuk, hogy a bíróság ítéletét semmibe véve Hunyadi László I. rendű alperes és a „Történelmi Vitézi Rend Egyesület” nevű II. rendű alperes tovább folytatják törvénytörő és megtevesztő tevékenységüket.

Példák erre:

- 2006. szeptember 16-án a Budapesti Belvárosi templomban Hunyadi László a „Vitézi Rend főkapitánya” minőségében vitézeket avatott

- 2007. március 14-én Hunyadi László a MOM Művelődési Központban vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó úr halálának 50. évfordulója alkalmából rendezett megemlékezésen a „Vitézi Rend főkapitánya” minőségében köszöntőt mondott.

- 2007. május 27-én Hunyadi László a „Vitézi Rend főkapitánya” minőségében Csíksomlyón vitézeket avatott.

Az viszont megfeszíthetetlen, hogy mivel tudják a törvénytisztelő embereket megteveszteni, amikor az elmúlt 7 év pereskedés alatt sem Krasznay Béla, sem Hunyadi László semmi olyan elfogadható indokot nem tudott felhozni a bíróság előtt, amely jogellenes tevékenységüket igazolta volna. Úgy látszik, hogy ezek az emberek úgy gondolják, hogy önös érdekeik a jogállam törvényei felett állnak és ez büntetlenül folytatható!!

/Folytatjuk/

v. Bősze József

vitéz Mikecz Kálmán

Huszárbandérium első emléktúrája

Névadónk tiszteletére augusztusban emléktúrát szerveztünk. Az emléktúrán tisztelettel adóztunk az I. és II. világháborúban hősi halált halt honvédek és huszárok emlékműveinél.

A menet a tököli országzászló előtt tisztelegéssel vette kezdetét, majd a következő települések érintésével – Szigetújfalu, Szigetszentmárton, Szigetcsép, Szigethalom, Halásztelek, Szigetszentmiklós – Tökölön, a Hősök Terén zárult koszorúzási ünnepséggel. Az érintett településeken az emlékműveknél katonai tiszteletadással és mécsesgyújtásával emlékeztünk hőseinkre.

vitéz Kiss László

Az emléktúra képei

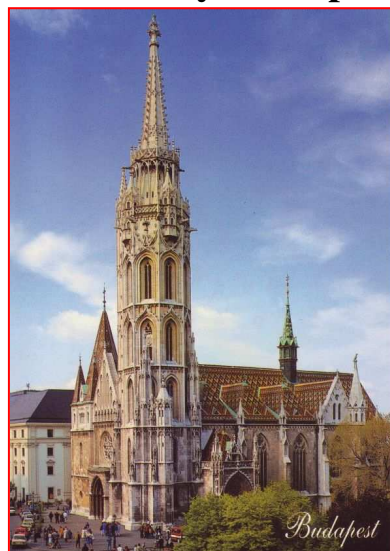

VITÉZAVATÁS

A Vitézi Rend

2007. október 6-án /szombaton/
10 órától Vitézavatást tart
a budavári Mátyás-templomban.

Szeretettel hívjuk és várjuk
Rendtársainkat,
Kedves Családtagjaikat
és a Rendünk iránt érdeklődő
Barátokat, Vendégeket!

(A helyszínen adományokat gyűjtünk
székhelyünk felújítására.)

Vitézek Lapja

Kiadja: a Vitézi Rend

1134 Budapest, Gidófalvy u. 1/b

Tel/fax: 239 – 3094, Szerkesztésért felel:
v. Molnár – Gázsó János Bp. törzskapitány
www.vitezirend.com

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.
A cikkek a rendtársak személyes véleményét tükrözik,
s nem feltétlen azonosak sem a Rend hivatalos,
sem a szerkesztőség álláspontjával.

Lapzárta: 2007.aug.23. ISSN 1419 – 179